

Ἡ ψυχοκοινωνικὴ δυναμικὴ τῆς ἀγωγῆς ἀγνότητος στὴν ὠριμὴ ἡλικία (σελ. 200-210)

Ἄς ξαναθυμηθοῦμε τὸ βασικὸ «πιστεῦμα» μὲ τὸ ὁποῖο ξεκίνησε αὐτὸ τὸ βιβλίο: Ἡ γενετήσια ἔνωση πρέπει νὰ διαφυλάσσεται γιὰ τὸν χῶρο τοῦ γάμου, τῆς συζυγίας, τῆς τεκνογονίας, τῆς οἰκογένειας. Σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ προάγει τὴν ἐνότητα τῶν συζύγων καὶ νὰ ὀδηγεῖ στὴ δημιουργία παιδιῶν. Θεωροῦμε ὅτι αὐτὸ τὸ «πιστεῦμα» ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ ὑπόβαθρο γιὰ νὰ στηριχθεῖ ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ οὐσιώδες κύτταρο τῆς κοινωνίας μας καὶ τὸ ἐχέγγυο γιὰ τὴ συνέχιση καὶ τὴν πρόοδό της. Ἀντιθέτως ἡ ἀπόψη ὅτι πρωταρχικὸς σκοπὸς τοῦ σέξ εἶναι ἡ ἀπόλαυση καὶ ὅτι εἶναι «δικαίωμα» τῶν ἀνθρώπων νὰ ἔχουν ἐλεύθερες σχέσεις, χωρὶς τὴν ὑποχρέωση νὰ παντρεύονται καὶ νὰ ἀποκοτῶν παιδιὰ, ἀποτελεῖ δυναμίτιδα στὰ θεμέλια τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι μέσα στὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ κάποια ἡλικία καὶ μετὰ, ἀναπτύσσεται ἡ γενετήσια ἔλξη. Παραλλήλως ἡ γενετήσια ἔνωση συνοδεύεται ἀπὸ κάποια ἀπόλαυση. Ποιὸς ὅμως εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἔλξης καὶ τῆς ἀπόλαυσης; Ἡ ἔλξη μαζὶ μὲ τὴν ἀπόλαυση ἀποτελοῦν **κίνητρα** γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ γενετήσια ἔνωση. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἔλξη καὶ ἡ ἀπόλαυση, ἴσως κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ γενετήσια ἔνωση, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ σβῆσιμο τοῦ ἀνθρωπίνου γένους στὴ βιολογικὴ του διάσταση. Ἐὰν πάλι ἡ ἔλξη καὶ ἡ ἀπόλαυση λειτουργοῦσαν ἐλεύθερα, χωρὶς ἠθικοὺς ἢ κοινωνικοὺς φραγμούς, ὁ ἄνθρωπος θὰ ὑπέπιπτε σὲ μιὰ ζωώδη κατάσταση. Θὰ εἶχε γενετήσια ἔνωση μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους χωρὶς δεσμεύσεις γάμου, συζυγίας, οἰκογένειας. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν τὸ σβῆσιμο τῆς ἀνθρωπότητας στὴν κοινωνικοπολιτισμικὴ της διάσταση. Ἡ ἀποδέσμευση τῆς γενετήσιας ἔνωσης ἀπὸ τὸν γάμο, τὴ συζυγία, τὴν τεκνογονία καὶ τὴν οἰκογένεια σταδιακὰ θὰ ὀδηγήσει στὴν ἀποκτίνωση καὶ στὴν ἀπώλεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχοκοινωνικῆς καὶ πολιτισμικῆς μας ταυτότητας.

Σὲ παλαιότερες ἐποχὲς σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι παντρεύονταν, διότι ἦταν πολὺ δύσκολο ἕως ἀδύνατο νὰ ἔχουν γενετήσια ἔνωση ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ γάμου. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν μεγάλο λάθος νὰ ποῦμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι στὸ παρελθὸν παντρεύονταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἔχουν γενετήσια ἔνωση. Κάθε ἄλλο. Ὅμως ἡ ἔλξη γιὰ γενετήσια ἔνωση σίγουρα λειτουργοῦσε ὡς κίνητρο γιὰ τὴ δημιουργία γάμου, συζυγίας, οἰκογένειας. Σήμερα μὲ τὴν ἀποδέσμευση τῆς γενετήσιας ἔνωσης ἀπὸ τὸν γάμο, βλέπουμε ὅτι ὅλο καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐμπλέκονται σὲ σεξουαλικὲς σχέσεις ἀλλ' ὅμως ὅλο καὶ λιγότεροι ἄνθρωποι παντρεύονται. Ἀκοῦμε πολλοὺς νὰ λένε: «Ἄφοῦ μπορῶ νὰ ἔχω σχέσεις μὲ ὅποιον θέλω, ὅπως θέλω καὶ ὅταν θέλω, γιατί νὰ φορτωθῶ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας;» Αὐτὴ ὅμως ἡ στάση εἶναι πρωτίστως εἰς βάρος τοῦ ἴδιου τοῦ ἀτόμου. Ἐνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει ἐλεύθερες σχέσεις καὶ δὲν παντρεύεται μοιάζει μὲ ἕνα καράβι ποὺ θαλασσοδέρνεται στὰ πέλαγα χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς προορισμό, χωρὶς λιμάνι. Δὲν ἔχει στόχους, ζεῖ μὲ τὶς ἐφήμερες ἀπολαύσεις καὶ στερεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του τὴ θαλπωρὴ τῆς οἰκογένειας. Τὰ χρόνια περνοῦν, αὐτὸς μεγαλώνει, οἱ πιθανότητες νὰ κάνει οἰκογένεια ὅλο καὶ μειώνονται. Τὰ γηρατειὰ δὲν ἀργοῦν νὰ ἔρθουν. Τὸ κυνήγι τῶν ἡδονῶν δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσει ἐπ' ἄπειρον, ἄλλωστε τὸ ἔχει βαρεθεῖ... Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς συμπαράσταση...

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι παντρεύονται, μετὰ ἀπὸ ἕνα σωρὸ σχέσεις, ἡ ποιότητα τῆς συζυγίας τους εἶναι συχνὰ ὑποβαθμισμένη. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἡ συζυγία καθίσταται εὐθραυστὴ καὶ ὄχι σπάνια καταλήγει στὸ διαζύγιο. Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι;

(1) Ἡ γενετήσια ἔνωση δὲν εἶναι μιὰ μηχανικὴ πράξη στὴν ὁποία τὸ συναίσθημα καὶ ὁ ψυχικὸς κόσμος μένουν ἀμέτοχα. Ἀντιθέτως. Θὰ μπορούσαμε νὰ λέγαμε ὅτι ὅποιος ἔχει σχέσεις μὲ πολλὰ πρόσωπα, σὲ κάθε μιὰ τέτοια σχέση κόβει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ του καὶ δίνει στὸ ἄλλο πρόσωπο. Στὸ τέλος τί μένει; Τίποτα!... Φτάνουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι στὸν γάμο –ὅσοι φτάσουν– καὶ ἡ ψυχὴ τους εἶναι ἄδεια, ξοδευμένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ

στις διάφορες και αλληπάλληλες σχέσεις που είχαν, με όλα τα ψυχικά τραύματα που αυτές συνεπάγονται. Δεν έχουν τίποτα να δώσουν σε αυτόν που θα γίνει ο πατέρας ή η μητέρα των παιδιών τους, γιατί έχουν στερέψει, έχουν σπαταλήσει όλη την ψυχική τους δύναμη στις προηγούμενες σχέσεις που είχαν από την εφηβεία μέχρι τον γάμο. Και δεν είναι μονάχα αυτό. Δεν φτάνει που η ψυχή είναι άδεια από συναισθηματικά αποθέματα, είναι ταυτοχρόνως γεμάτη από τις εικόνες και τα αποτυπώματα όλων εκείνων που γνώρισε και σχετίστηκε μαζί τους. Γι' αυτό δεν μπορεί να αγαπήσει βαθιά, πραγματικά και ολοκληρωτικά το ένα και μοναδικό πρόσωπο της μόνιμης συζυγίας. Έτσι η συζυγία τελεί υπό συναισθηματική άναπηρία ή ανεπάρκεια, παρά τον επίπλαστο και επιδερμικό έρωτισμό.

(2) Λόγω της έλλειψης συναισθηματικού βάθους ή συζυγία εκτρέπεται σε έναν έντονο σεξουαλισμό. Μετατρέπεται σε μια σταθερή και μόνιμη επιδίωξη της μέγιστης δυνατής απόλαυσης μέσα από ποικίλες σεξουαλικές «έξερευνήσεις», για να χρησιμοποιήσουμε την όρολογία του ΟΠ. Η απόκτηση παιδιών –κάτι που θα μπορούσε ως σωσίβιο να σώσει έστω και την δωδεκάτη ώρα τη συναισθηματικά άναπηρη και σεξουαλιστικά φορτισμένη συζυγία και να της δώσει ζείδωρους προσανατολισμούς– συστηματικά αποφεύγεται ή πε-ριορίζεται στο ελάχιστο. Μέσα σε αυτό το συναισθηματικά έλλειματικό και σεξουαλιστικά υπερφίαλο κλίμα πόσο σταθερή και μόνιμη μπορεί να παραμείνει η συζυγία; Άργα ή γρήγορα έρχεται στην επιφάνεια ο προβληματικός χαρακτήρας της.

(3) Μια συνεχής, άμοιβαία καχυποψία κατατρώγει σαν σαράκι τις ψυχές και των δύο συζύγων. Άν και δεν το εκφράζουν πάντα, κατατράχονται μονίμως από τον λογισμό: «Άφοῦ είχε άλλους (ή άλλες) πριν από έμένα, άραγε τώρα δεν θα συμβαίνει το ίδιο;» Αυτή ή καχυποψία διαβρώνει τον συνεκτικό ιστό του γάμου. Για να λέμε την αλήθεια, δεν είναι πάντοτε καχυποψία. Συχνά αντιστοιχεί στην πραγματικότητα. Έπειδή οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει από την εφηβική ηλικία να έχουν σχέσεις και έπειδή δεν έχουν άσκηθεί από μικροί στις δεξιότητες της αυτοπειθαρχίας, του αυτοελέγχου και της έγκράτειας, πολλοί από αυτούς όντως έχουν έξωσυζυγικές σχέσεις μετά από τον γάμο τους. Άλλωστε οι πειρασμοί είναι τόσο πολλοί... Κι όταν κανείς ζυμωθεί από τα έφηβικά του χρόνια με τη φιλοσοφία ότι «σκοπός του σέξ είναι η απόλαυση», όπως υποστηρίζει ο ΟΠ, δεν είναι εύκολο στην ώριμη ηλικία να αλλάξει. Τα πρώτα μαῦρα σύννεφα του χωρισμού αρχίζουν να διαφαίνονται στον όρίζοντα...

(4) Όσο κι αν φαίνεται τραγικό ή κυνικό, κάτι που θα μπορούσε, έστω και την έσχάτη, κάπως να διατηρήσει τη συζυγία και να σώσει την οίκογένεια θα ήταν η δυσκολία ή άκόμη και το αδύνατον της εύρεσης άλλου προσώπου για σύναψη σχέσεων. Όμως η κοινωνία μας είναι δυστυχώς διαποτισμένη από την ιδεολογία των ελεύθερων σχέσεων. Δεν είναι όπως τα παλιά χρόνια που υπήρχαν άστηρες αρχές, ισόβια συζυγία και αδιάλυτη οίκογένεια. Στις μέρες μας τόσο οί άνδρες όσο και οί γυναίκες γνωρίζουν ότι, αν χωρίσουν, εύκολα θα βροῦν κάποιο άλλο πρόσωπο για να έχουν σχέσεις. Τόσοι και τόσες περιφέρονται έδῶ και εκεί άναζητώντας σεξουαλικούς «συντρόφους»... Και έπειδή η συζυγία είναι ψυχικά και συναισθηματικά διάτρητη... και έπειδή ο σεξουαλισμός ως πάθος γεννά την έπιθυμία για μεγαλύτερο σεξουαλισμό... το διαζύγιο δεν άργεί να έρθει με όλες τις τραγικές συνέπειές του, τόσο για τους διαζευγμένους συζύγους όσο και για τα παιδιά που βιώνουν βαθύτατο ψυχικό δράμα.

Άρνηση του γάμου και της οίκογένειας, ελεύθερες σχέσεις χωρίς γάμο, γάμοι συναισθηματικά και ψυχικά τραυματισμένοι, γάμοι με πληθωρικό σεξουαλισμό και όχι με πραγματική συζυγική άγάπη, δυσλειτουργικές συζυγίες, διαζύγια... Ποιά είναι η αίτία όλων αυτών; Ποιά είναι η ρίζα τους; Η αποδέσμευση της γενετήσιας ένωσης από τον γάμο, τη συζυγία, την οίκογένεια. Η ιδεολογία των ελεύθερων σχέσεων. Η φιλοσοφία ότι «σκοπός του σέξ είναι η απόλαυση».

Οι υπέρμαχοι τών ελεύθερων σχέσεων χρησιμοποιούν τη ΣΑ, για να παροτρύνουν τα παιδιά μας να έχουν σχέσεις από το Δημοτικό Σχολείο! Έχουν καταφέρει μάλιστα να πείσουν πολλούς ότι τάχα «πρέπει να έχουμε σχέσεις για να μάθουμε, να συνηθίσουμε, να γνωρίσουμε πολλούς, να δοκιμάσουμε πολλούς και στο τέλος να διαλέξουμε αυτόν που μας ταιριάζει καλύτερα. Έτσι έχουμε περισσότερες πιθανότητες να μην αποτύχουμε στον γάμο μας». Έθελουφλοούν όμως μπροστά σε μια πασιφανή πραγματικότητα: Ποτέ άλλοτε οι έφηβοι και οι νέοι δεν είχαν τόσες πολλές σχέσεις όσο σήμερα, αλλά και ποτέ άλλοτε οι συζυγίες δεν ήταν τόσο προβληματικές και τόσο διαλυμένες όσο σήμερα! Άς είμαστε είλικρινείς και ως το παραδεχτούμε: **Οι ελεύθερες σχέσεις ευθύνονται για την κακοδαιμονία που μαστίζει ανέλεητα τους αιώνόβιους θεσμούς του γάμου, της συζυγίας και της οικογένειας** και απειλεί με ολοκληρωτικό ξερίζωμά τους, πράγμα που θα σημαίνει και την ολοσχερή έκθεμελίωση του πολιτισμού μας.

Η έπιστημονική έρευνα έρχεται να στηρίξει τις διαπιστώσεις που κάναμε πιό πάνω και να καταδείξει πώς τελικά οι σχέσεις καταστρέφουν τη ζωή τών ανθρώπων. Το πανεπιστήμιο του Σικάγου, ένα από τα καλύτερα έρευνητικά κέντρα στις Η.Π.Α. στον τομέα τών κοινωνιολογικών έρευνών, εξέδωσε τα αποτελέσματα πολλών έρευνών του σχετικά με τα γενεήσια θέματα σε έναν όγκωδες βιβλίο τών 750 σελίδων με τίτλο *The social organization of sexuality – Sexual practices in the United States* (Η κοινωνική όργάνωση της σεξουαλικότητας – Σεξουαλικές πρακτικές στις Ένωμένες Πολιτείες). Ανάμεσα σε πολλά άλλα οι έρευνες απέδειξαν ότι **όσοι είχαν σχέσεις πριν από τον γάμο τους παρουσίαζαν πολύ ψηλότερο ποσοστό διαζυγίων** απ' ότι αυτοί που είσηλθαν έντελώς άγνοι στον γάμο, χωρίς καμιά προηγούμενη σχέση. Συγκεκριμένα:

- ➔ οι άνδρες που είχαν προγαμιαίες σχέσεις παρουσίαζαν ποσοστό διαζυγίων κατά **63%** ψηλότερο απ' ότι οι άνδρες που δεν είχαν προγαμιαίες σχέσεις.
- ➔ Οι γυναίκες που είχαν προγαμιαίες σχέσεις παρουσίαζαν ποσοστό διαζυγίων κατά **76%** ψηλότερο απ' ότι οι γυναίκες που δεν είχαν προγαμιαίες σχέσεις¹.

Άκρως άποκαλυπτικά είναι και τα αποτελέσματα τών έπιστημονικών έρευνών σχετικά με τη συμβίωση. Η συμβίωση είναι το άποκορύφωμα τών σχέσεων. Πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι είναι άπαραίτητο να συμβιώσουν με κάποιον πριν τον παντρευτούν, «για να τον γνωρίσουν καλύτερα», όπως ίσχυρίζονται, και έτσι να έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να έπιτύχει ο γάμος τους. Σε αντίθεση όμως με αυτόν τον εύρύτατα διαδεδομένο μύθο, όλες ανεξαιρέτως οι έπιστημονικές έρευνες άποδεικνύουν ότι **όσοι συμβιώνουν πριν από τον γάμο τους έχουν την τάση να χωρίζουν** πολύ περισσότερο από ότι αυτοί που δεν συμβιώνουν πριν παντρευτούν. Το γεγονός ότι δεν υπήρξε ούτε μια έρευνα που να άποδείξει το αντίθετο όδηγησε τους έρευνητές να το θεωρούν πλέον ως άδιαμφισβήτητο αξίωμα ότι συμβίωση πριν από τον γάμο συνεπάγεται ύψηλές πιθανότητες διαζυγίου μετά από τον γάμο. Πιό κάτω αναφέρουμε ένδεικτικά μερικά παραδείγματα από τις έρευνες αυτές:

- Η Καναδική Γενική Κοινωνική Έρευνα (Canadian General Social Survey) άπέδειξε ότι ανάμεσα σε γυναίκες μεταξύ είκοσι έως τριάντα έτών αυτές που συμβίωναν πριν από τον γάμο τους είχαν ποσοστό διαζυγίων 63% ένώ αυτές που δεν συμβίωναν μόνο 33%².
- Έρευνητές κοινωνιολόγοι τών πανεπιστημίων του Σικάγου και του Μίσιγκαν μελετώντας τα αποτελέσματα πολλών έρευνών που έγιναν σε διάφορες χώρες (Η.Π.Α., Καναδάς, Σουηδία, Νέα Ζηλανδία κ.ά.) άποδεικνύουν ότι άτομα που συμβιώ-

¹ Edward O. Laumann κ.ά., *The social organization of sexuality: Sexual practices in the United States*, Chicago: University of Chicago Press, 1994, σελ. 503

² Zenit International News Agency, "Cohabitation: A recipe for marital ruin", *A Zenit Daily Dispatch*, 1 October 2005

νουν πριν από τον γάμο τους έχουν 50 έως 80% μεγαλύτερα ποσοστά διαζυγίων σε σύγκριση με τα άτομα που δεν συμβιώνουν πριν από τον γάμο τους³.

- Έρευνα που διεξήχθη από έρευνητές του πανεπιστημίου του Denver με δείγμα 1000 παντρεμένων ατόμων ηλικίας 18 έως 34 ετών απέδειξε ότι 19% από αυτούς που συμβίωναν πριν από τον γάμο τους είχαν φτάσει στα πρόθυρα να χωρίσουν, ενώ το ποσοστό γι' αυτούς που δεν συμβίωναν πριν από τον γάμο τους ήταν μόνο 10%⁴.
- Μια μετα-ανάλυση είκοσι έξι δημοσιευμένων ερευνών που έγινε το 2010 κατέληξε στο συμπέρασμα ότι παντρεμένα άτομα που συμβίωναν προηγουμένως είχαν μεγαλύτερες τάσεις για διαζύγιο, ενώ άτομα που δεν συμβίωναν πριν από τον γάμο τους είχαν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στο μέλλον της συζυγίας τους και απέρριπταν την ιδέα του διαζυγίου⁵.
- Εκτός από τα ύψηλα ποσοστά διαζυγίων οι έρευνες απέδειξαν ότι άτομα που συμβίωναν πριν από τον γάμο τους παρουσιάζουν μέσα στον γάμο αύξημένα φαινόμενα άπιστίας, άρνητισμού, έλλειψης αλληλοσυμπαραράστασης, έπιθετικότητας και συζυγικής βίας. Αντιθέτως άτομα που δεν συμβίωναν πριν από τον γάμο παρουσιάζουν σε πολύ χαμηλότερο βαθμό τέτοια άρνητικά φαινόμενα⁶.
- Στην περίπτωση που η συμβίωση συνεχίζεται επ' άοριστον και υπάρχουν παιδιά στο σπίτι οι έρευνες έχουν αποδείξει ότι αυτά τα παιδιά έχουν χαμηλότερη σχολική επίδοση, περισσότερα προβλήματα συμπεριφοράς, και αυξημένες πιθανότητες κακομεταχείρισης και σεξουαλικής παρενόχλησης, ιδιαίτερα στην περίπτωση που η μητέρα συμβιώνει με άτομο που δεν είναι ο βιολογικός πατέρας των παιδιών⁷.

Βλέπουμε λοιπόν ότι, αν θέλουμε τα παιδιά μας να έχουν μια θετική εξέλιξη στη ζωή τους, να κάνουν καλοστεριωμένες και εύτυχισμένες οικογένειες, είναι απαραίτητο να τους προσφέρουμε στην παιδική και έφηβική ηλικία άγωγή αγνότητας, μια άγωγή που θα τους μάθει τον αυτοέλεγχο, την αυτοπειθαρχία, την αντίσταση στον παφλάζοντα σεξουαλισμό της εποχής μας, τον προσανατολισμό όχι προς τις φευγαλέες ήδονιστικές απολαύσεις αλλά προς τις σταθερές ψυχοκοινωνικές και πνευματικές αξίες της οικογένειας. Η άγωγή αγνότητας είναι όντως άγωγή ζωής!

Όπως αποδείξαμε πιο πάνω ή ΣΑ, με το να προωθεϊ τις ιδέες των «σεξουαλικών δικαιωμάτων» και των ελεύθερων σχέσεων, πλήττει κυρίως τον γυναικείο κόσμο και τον οδηγεί στις ασθένειες και στην ψυχοκοινωνική δυστυχία. Ξαναθυμίζουμε ότι:

- Τα ΣΜΝ κατά κύριο λόγο κτυπούν τις γυναίκες.
- Τα σεξουαλικώς μεταδιδόμενα ψυχοκοινωνικά νοσήματα (κατάθλιψη, τάσεις αυτοκτονίας κ.ά.) κατά κύριο λόγο κτυπούν τις έφηβες.

Όμως ή προαναφερθείσα Έθνική Έρευνα για την Οικογενειακή Ανάπτυξη (National Survey of Family Growth) των Κέντρων Έλέγχου των Ασθενειών (Centers for Disease Control) των Η.Π.Α. απέδειξε ότι αυτά που έμεϊς ονομάζουμε σεξουαλικώς μεταδιδόμενα ψυχοκοινωνικά νοσήματα συνοδεύουν τις γυναίκες **και στην ώριμη ηλικία** φέρνοντας τή δυστυχία στη ζωή τους. Συγκεκριμένα αποδείχθηκε ότι όσο πιο νωρίς μια γυναίκα έμπλακεϊ σε σεξουαλικές δραστηριότητες και όσο περισσότερους συντρόφους έχει, τόσο

3

Glenn T. Stanton, "Cohabitation and divorce – There is a correlation", *Baptist Press*, 11 October 2011

4

Jeanna Bryner, "Prenuptial cohabiting can spoil marriage", *Live Science*, 14 July 2009

⁵ Stanton, "Cohabitation and divorce"

⁶ Zenit, "Cohabitation: A recipe for marital ruin"
Stanton, "Cohabitation and Divorce"

⁷ Zenit, "Cohabitation: A recipe for marital ruin"

αύξάνονται και οί πιθανότητές της νά περιέλθει σέ κατάσταση φτώχιας, δυστυχίας και κατάθλιψης και τόσο μειώνονται οί πιθανότητές της νά ἔχει σταθερό, ἀδιά-λυτο και καλοστεριωμένο γάμο⁸. (βλ. γραφικές παρα-στάσεις 15 ἕως 19)

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἂν θέλουμε τὰ παιδιά μας νά ἔχουν μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, νά δημιουργήσουν σταθερές συζυγίες και νά φτιάξουν ἀδιάλυτες και δημιουργικές οἰκογένειες ἢ μόνη λύση εἶναι ἡ ἀγωγή ἀγνότητας; Ἡ ἀγωγή ποὺ θὰ τοὺς καλλιεργήσει τὶς πολύτιμες δεξιότητες τῆς ἐγκράτειας, τοῦ αὐτοελέγχου, τῆς ἀγωνιστικότητας, τῆς ἐπιμονῆς στὴν ἐπίτευξη δύσκολων στόχων. Ἡ ἀγωγή ποὺ θὰ τοὺς ἐμπνεύσει τὸν σεβασμὸ στὶς ἀξίες τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας. Ἡ ἀγωγή ποὺ θὰ τοὺς μάθει νά ἀντιμετωπίζουν τὸν κάθε συνάνθρωπό τους –ἀγόρι ἢ κορίτσι, ἄνδρα ἢ γυναίκα– ὄχι ὡς σκεῦος ἡδονῆς και σαρκικῆς ἀπόλαυσης (ἔστω και ἐὰν αὐτὴ ἢ ἡδονὴ και ἡ ἀπόλαυση εἶναι «συναινετική», ὅπως διατείνεται ὁ ΟΠ) ἀλλὰ ὡς πολύτιμη και ἀνεπανάληπτη πνευματικὴ προσωπικότητα ποὺ ἀξίζει τὸν ἀμέριστο σεβασμὸ μας.

⁸ Rector κ.ἄ., *The Harmful Effects*, σελ. 10, 11, 18, 20, 21